

Nguyễn Du Cầm Dao Cắt Ruột Mình Viết Tân Thanh

Bạn đã thấy rồi đó: Tôi có trẻ trung đâu...Tôi giống như cây Sầu, cây Sầu Đông đầu ngõ...

Bạn cứ hãy là gió, cứ thổi lá tôi bay...Bạn cứ hãy là mây, cho tôi chút hiền hậu...

Nếu bạn không nướng náu / tôi / mùa Hè này, thôi...Bạn cứ là mây. Mây trôi! Bạn cứ là Phù Thủy!

Hình như chị tên Lý? Lý Con Sáo Sang Sông? Tôi vẫn cây Sầu Đông...nhớ theo lòng tôi héo!

Ôi một nàng yếu điệu / thoáng đi ngang chiều sương...nhìn theo mà không thương, chắc là tôi gỗ đá?

Phải chi Chị, Chị Cả, vượt đầu em và hôn...Có con ve hoảng hồn...gọi mùa Hè Vĩnh Biệt!

Thơ Trần Dạ Từ tha thiết...mà Nhã Ca làm lơ! Nhã Ca từng có thơ: "Tôi Làm Con Gái...

...một lần qua đây / rồi không trở lại...Tôi làm con gái / một lần yêu người / bây giờ chưa thôi!".

Những câu thơ xa xôi, về với tôi thoáng chốc! Gió mùa Đông bật khóc. Tuyết mùa Đông bay. Bay...

Bài thơ tôi hôm nay / chở những gì tới bạn? Một chút tình muốn nán / nơi bàn chân gót son?

Mùa Đông tôi héo hon. Mùa Xuân tôi không có. Tôi vẫn đứng đầu ngõ / ngó người xa...đi xa!

Thưa bạn, tôi đã già. Rồi thì tôi sẽ chết. Có thể lát nữa hết...những câu thơ Sầu Đông?

Một bầu sáo qua sông / không con nào về lại. Những mối tình con gái...buồn lắm những bài thơ!

Năm mươi năm đủ chưa / cho một đời xa xứ? Quê Hương, một cuộc lỡ, những con sông, biển, trời...

Tất cả đều xa xôi!

Tất cả đều nước mắt!

Nguyễn Du cầm dao cắt / ruột mình, viết Tân Thanh!

Trần Văn Lệ